

Uit de pastorie – week 13

Wat achter ons ligt

Er liggen twee Avondmaalszondagen achter ons. In zes diensten liet de Heiland aan velen van ons de tekenen van Zijn bitter lijden en sterven uitdelen. We proefden Zijn onverdiende genade die het hart verheugt omdat alleen Zijn offer ons met God verzoent. Maar we verheugden ons er ook in dat we als deel van de gemeente elkaar konden zien. De vreugde van de gemeenschap met Christus is onlosmakelijk verbonden met de vreugde van de gemeenschap met elkaar. Het formulier spreekt zo weergaloos mooi over de Heilige Geest Die in Christus als het Hoofd en in ons als Zijn lidmaten woont. En daarom eindigt het formulier ook met de aansporing om als leden van Zijn lichaam zorg te dragen voor elkaar. De Heilige Geest brengt altijd een dúbbel verbinding tot stand: Hij verbindt ons aan Christus én aan Zijn lichaam. We zijn er door de online diensten meer dan ooit achter gekomen hoe belangrijk en wezenlijk dat gemeente-zijn is. Dat je elkaar echt rondom dat Woord ontmoet. Als van de eerste gemeente in Jeruzalem wordt gezegd dat zij volhardde in de leer, in de breking van het brood, in de gebeden én in de gemeenschap, dan wijst de Heilige Geest daarmee de vier middelen aan die Hij gebruikt om ons bij het heil te bewaren. Alle vier zijn onmisbaar. Dat geeft veel stof tot nadenken. En tot verwondering. En tot een heilig verlangen.

Voor veel gemeenteleden was het ondanks zes diensten niet mogelijk om ook in de kerk te zijn. Het is natuurlijk een goed teken dat er meer aanmeldingen dan beschikbare plaatsen voor deze diensten waren, maar we ervaren het wel als gebrokenheid. We hebben nog velen gemist. En als we naar de besmettingscijfers kijken, hebben we er allemaal een hard hoofd in of er binnenkort al verruimingen mogelijk zijn. In kerk en samenleving neemt de draagkracht af. Ik denk, eerlijk gezegd, dat dat ook komt omdat door (onder andere) het kabinet verwachtingen zijn gewekt die niet waargemaakt lijken te worden. ‘Samen krijgen we corona eronder’ – o ja? Op de persconferenties hoor je steeds vaker journalisten die onze bewindslieden eerder gedane uitspraken voorhouden die een heel andere verwachting wekten. Als mensen érgens boos om worden, is het om verwachtingen en toezeggingen die niet waargemaakt worden. Christenen hebben, als het goed is, van hun Meester iets anders geleerd: wachten op God. Lijdzaamheid. Een geduldig verdragen van kruis en tegenspoed. Omdat we in een God geloven die wél Woord houdt. Maar niet op óns bevel, op ónze tijd, op ónze manier. Christenen leven van de hoop. Laten we ons daarmee onderscheiden om zo een lichtend licht te zijn. Ik schrijf dit kort na de ophef over plaatsen waar journalisten door kerkgangers werden bedreigd of mishandeld. De tranen springen je ervan in de ogen. De social media draaien op volle toeren, zeker nadat er ook nog eens een onthullend NRC-artikel over homoseksualiteit op een reformatorische school verscheen. Ik las ergens een opmerking van iemand die laaiend en furieus was over reformatorische orthodoxie: ‘Er mag in Nederland geen plaats zijn voor orthodoxie’. Ik vrees dat de kerk, en zeker de behoudende delen van de kerk, moeilijke jaren te wachten staan. Hoe nemen we, trouw aan Gods Woord, dienend en liefdevol een plaats in de samenleving in? Niet dat we spot en lijden moeten willen voorkomen – maar wel op de manier die Petrus beschrijft: ‘Maar laat niemand van u lijden als een moordenaar of dief, of kwaaddoener, of als iemand die zich met de zaken van iemand anders bemoeit’. Ik vind het eerlijk gezegd nog knap lastig om hierin de weg van de Heiland te leren volgen. Dat komt misschien wel omdat ik me nog steeds te weinig realiseer hoe marginaal de kerk in ons land geworden is, en nog steeds moet leren dat de kerk geen enkele machtsfactor kan of moet willen zijn. Maar het meest moet ik leren hoe ik het Woord van God als een góed Woord kan vertolken, ook voor degenen die niet in Hem geloven. Met andere woorden: de kerk heeft huiswerk, véél huiswerk te maken.

Wat voor ons ligt

We naderen de gedenkdagen van Goede Vrijdag en Pasen. In verschillende diensten en samenkomsten worden wij rond kruis en open graf samengeroepen. Verrassend is dat het Paasevangelie juist voor christenen in de verdrukking een teken van hoop is geworden. Lees bijvoorbeeld 1 Petrus 1:3. Voor de Heiland waren kruis en lijden het einde niet, dat kón eenvoudigweg niet (Ps.16:10b, Hand.2:31). Gods werk eindigt nooit in de dood en met de dood. Ik leef, zegt Hij, en u zult leven. We bidden elkaar gezegende en vertroostende dagen en diensten toe. Ook leg ik nog even de vinger bij een oud-gemeentelid en zijn vrouw. Ze zijn in oktober voor de wet getrouwd, in de hoop dat de kerkelijke bevestiging daarop snel kon volgen. Maar dat viel tegen: de maatregelen werden almaar strenger. Nu willen ze dan toch graag de gang naar Gods huis maken en op vrijdag 9 april aan de Heere en Zijn gemeente huwelijkstrouw beloven. Ook mogen ze onder Zijn zegenende handen knielen. We wensen hen en hun wederzijdse families een rijke dag toe en Gods zegen voor de toekomst.

Ten slotte

Vanuit de pastorie een hartelijke groet, mede namens mijn vrouw en br. Scherphof. Onze groet haalt het niet bij de machtige groet van de verhoogde Christus aan Zijn gemeente in Smyrna: 'Dit zegt de Eerste en de Laatste, Die dood geweest is en weer levend is geworden: Ik ken uw werken, verdrukking en armoede – u bent echter rijk – (...), wees niet bevreesd voor wat u lijden zult'. (Opb.2:8-10). Onze groet is daarom een groet in de Heere!

Uw A.J.M.